

## И Н Ф О Р М А Ц И Я

Относно: ПОСЕЩЕНИЕ НА БЪЛГАРСКИ ПАРЛАМЕНТАРИСТИ В НАТО

На 19 и 20 ноември 1990 година група в състав от петима парламентаристи: Драгомир Драганов, Любомир Иванов, Румен Данов, Соломон Паси и Яшар Шабан посети Белгия, по покана на мисията на САЩ към НАТО.

Българската делегация бе приета от Генералния секретар на НАТО Манфред Вьорнер, (на срещата присъствува и българският посланик в Белгия и представител в НАТО - Атанас Гинев), Представителя на САЩ в НАТО - посланик Тафт и съветника на Главнокомандващия Обединените сили на НАТО по външнополитическите въпроси - министър Кент Браун.

След срещите в Щаб-квартирата на НАТО в Брюксел, делегацията посети и Обединеното командване на силите на НАТО в Европа. За отбелязване е, че до този момент нито един представител на източноевропейска страна не го е посещавал (ако не броим РАЗУЗНАВАЧИТЕ).

По време на срещите и разговорите се откриха следните основни моменти, изразени в мненията на представители на висшата администрация на НАТО:

1. НАТО, Европейската общност и СССЕ са трите основни организации за демократичните процеси в Европа. Специално НАТО е гарант за мира в зоната на своята отговорност, който гарант не би могъл да бъде заместен, включително и от другите два форума. Затова НАТО не смята да разисква въпросът за своето разпускане.

2. Директната заплаха за сигурността на 16-те държави-участнички вече едва ли е реална. Това е пряк резултат от настъпващите промени в Европа и се дължи главно на отпадането на заплахата, която в миналото е представлявал Варшавския договор. Поради тази причина НАТО, като съюз, е в процес на трансформиране с постепенна смяна на военните акценти с политически.

3. Външната политика и сегашното ръководство на СССР не давали повод на НАТО за непосредствено безспокойство от евентуална заплаха или употреба на сила, но въпреки това, Съветският съюз си оставал една "суперсила" както в областта на ядрените, така и на конвенционалните оръжия, независимо от драстичните съкращения, които са резултат от вече постигнатите споразумения в областта на разоръжаването.

СССР е огромна страна и никой нямал право да иска прекрачването на отбранителния минимум от съветска страна, но наличието на този крупен потенциал и нестабилната вътрешна ситуация в страната са все още рисков фактор, който би следвало да се има предвид от НАТО.

4. По отношение на кризата в Персийския залив НАТО, като Организация, е осъдила агресията на Ирак срещу Кувейт, но засега не предвиждала други действия (например, военно присъствие в региона). Това се обуславяло преди всичко от факта, че според Устава на Организацията Персийският залив е извън зоната на отговорността на НАТО. Военното присъствие в залива на страни от НАТО често се екстраполирало като военно присъствие на НАТО. Подобно мнение било погрешно, тъй като в НАТО не е взимано подобно решение. Редица държави от НАТО са изпратили свои военни формирования в залива, част от които били предназначени да действуват в случай на криза в рамките на обединените сили на НАТО в Европа, но тяхното изпращане било резултат от на-